

**Новоселівська сільська бібліотека
Чернігівська районна централізована бібліотечна система**

**Засідання літературно-мистецької вітальні
«Краяни». Фотоетюд**

**с.с. Новоселівка – Павлівка – Киселівка – Терехівка
2015 р.**

БК
78.3
А 11

А над світом цвіте вишиванка: засідання
літературно-мистецької вітальні «Краяни» : фотоетюд /
упоряд. О.І.Баран. – Новоселівка: Чернігівська районна
централізована бібліотечна система, 2015. – 22 с., фото.

Упорядник:
бібліотеки

О.І.Баран, завідувача Новоселівської сільської
Чернігівської районної ЦБС

Комп'ютерний набір

О.І.Баран

с. с. Новоселівка – Павлівка – Киселівка – Терехівка

Чернігівський район
Чернігівська область

2015 р.

А над світом цвіте вишиванка...

Засідання літературно-мистецької вітальні «Краяни»

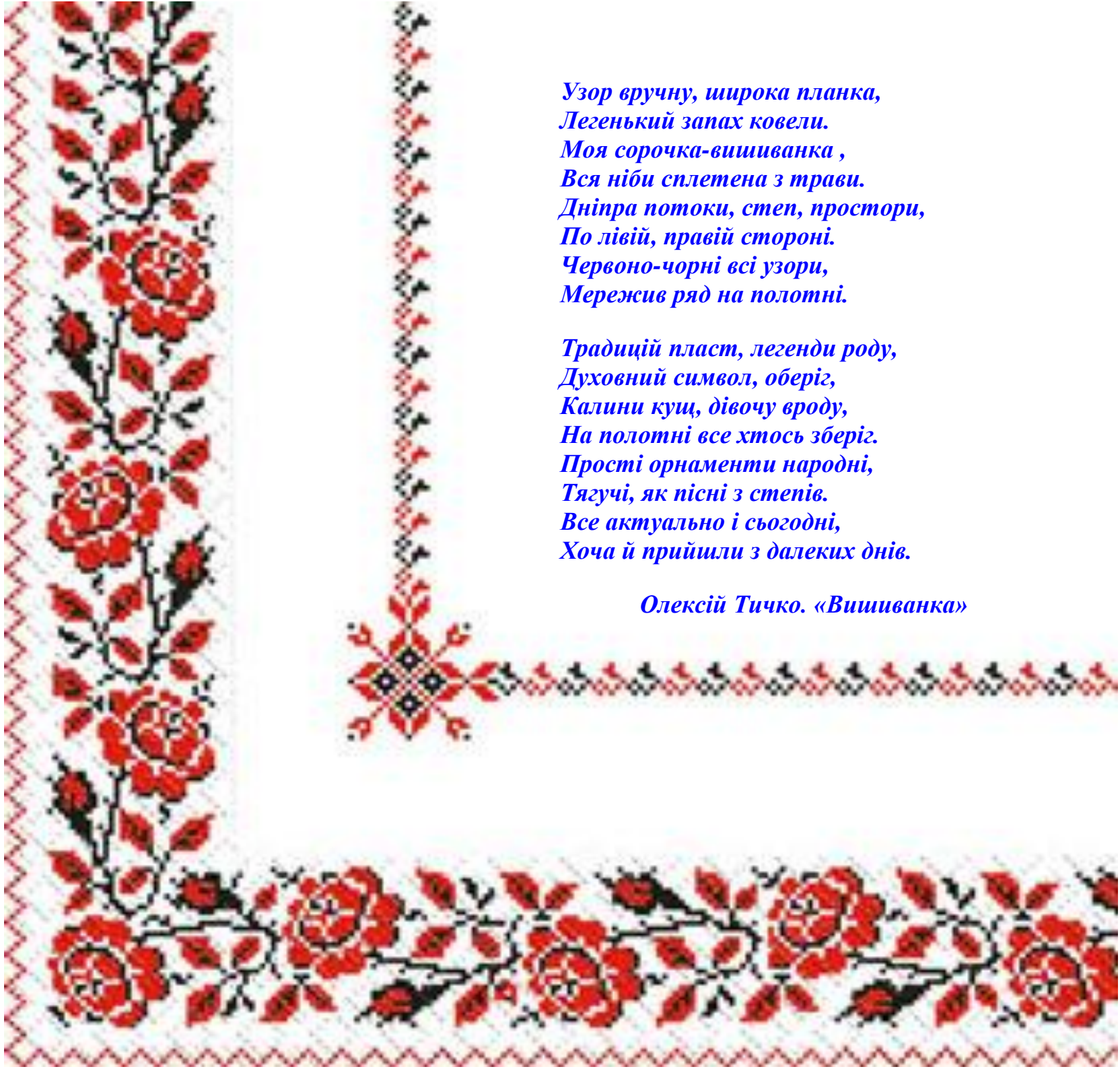

Мета: нагадати, вишиванка завжди була нашим національним символом, нашою гордістю та автентичною ознакою; ознайомити присутніх з національним одягом та вишивкою Чернігівського краю, сприяти вихованню патріотизму у молодшого покоління.

Учасники заходу: літературно-мистецька вітальня «Краяни» у складі: Новоселівська, Киселівська, Терехівська, Павлівська бібліотеки, Павлівський будинок культури; жителі сіл Павлівка, Новоселівка, Киселівка різного віку.

В програмі свята: виставка-інсталяція національного одягу «Чарівна краса вишиванки»; флешмоб учасників та гостей свята «Вдягни вишиванку»; парад-конкурс вишиванок «Моя вишиванка найкраща»; літературно-музична композиція «А над світом цвіте вишиванка...»

*Узор вручну, широка планка,
Легенький запах ковели.
Моя сорочка-вишиванка,
Вся ніби сплетена з трави.
Дніпра потоки, степ, простори,
По лівій, правій стороні.
Червоно-чорні всі узори,
Мережив ряд на полотні.*

*Традицій пласт, легенди роду,
Духовний символ, оберіг,
Калини кущ, дівочу вроду,
На полотні все хтось зберіг.
Прості орнаменти народні,
Тягучі, як пісні з степів.
Все актуально і сьогодні,
Хоча й прийшли з далеких днів.*

Олексій Тичко. «Вишиванка»

Моя вишиванка

Торкаюся обережно твого полотна, притуляю його до щоби й відразу поринаю у спогади. Ти у мене на світі така лиш одна. Бо коли дивлюся на тебе, в твоїх узорах я бачу своє життя, де кожен хрестик – його миті, – живі, що ніколи не зітруться з моєї пам'яті...

Моя вишиванка – джерело безмежного добра, мій світ, – кольоровий, усміхнений, що завжди манить в політ і в якому тиша пахне дивосвітом.

Наче у воду дивилася ненька підбираючи кольори, – барвисті, яскраві. А все для того, аби мені довелося не часто в'янути – цвісти, жити і не міліти добрими думками, менше знати втоми на шалених поворотах долі.

В час випробувань її ниточки залеліють іще яскравіше, оживуть, зігріють і сповнять новий ранок надією, прогнавши чорні хмари з-поза видноколу разом із сірою імлою. Так, темрява насправді зникає, коли беручи неньчин дарунок, торкаюся його своїм серцем. І у тих кольорах, її помислах і мріях живуть Віра, Надія, Любов. Оті самі. Що є вічними.

Мій оберіг. Я закоханий у тебе, як природа у сонце, як птах у височинь, як поет у вірші. Нехай у моєму розумі нестримно битимуться різні думки, я нікому тебе не віддам, берегтиму навіть у безсиллі. Бо ти – моя, на тобі вишиті моє життя, моя доля, мій хрест, який нестиму все своє життя. І донесу його. Легкий, ачи важкий він би не був. Не розгинаючи своєї спини, – долізу, доповзу й неодмінну стану щасливим, вільним. Бо я – син своєї країни, що досі прагне свободи, незалежності. І доможеться свого. Я вірю в неї. А ти мені допоможеш, моя вишиванко.

Олег Погинайко

Народ мій на Голгофу йшов з хрестом,
бо так у нас віддавна повелось:
хрестом розходились дороги за селом,
навхрест снопи стояли із колосся.
У шлюбному вінку, як доля, зеленів
таки отой барвіночок хрещатий.
Таки хрестом сорочки для синів
одвіку шила українка-мати.

Бо скільки раз при світлі каганця
вона нитки на полотні хрестила,
то стільки раз ріднесеньке дитя
в далекий шлях життя благословила.
І ми несли свій хрест у вишитті.
Він був, коли, здавалося, нічого
вже не було. Здавалось, всі святі
уже давно зреклись народу мого.
Той мамин з оберегами рушник,
та мамина сорочка-берегиня
на всіх шляхах, кривавих та страшних,
нас сотні раз хрестами осінила.
Німіє світ, зомлівши від краси
червоно-чорних українських взорів.
А там – хрести, хрести, хрести...
молитвами за нашу долю й волю.
Є настил, гладь, стебнівка та низинка,
фантазія людська не знає меж...
Хрестом я доням шила сорочинки.
Ви – українки! То несіть свій Хрест!

Лідія Гречуха

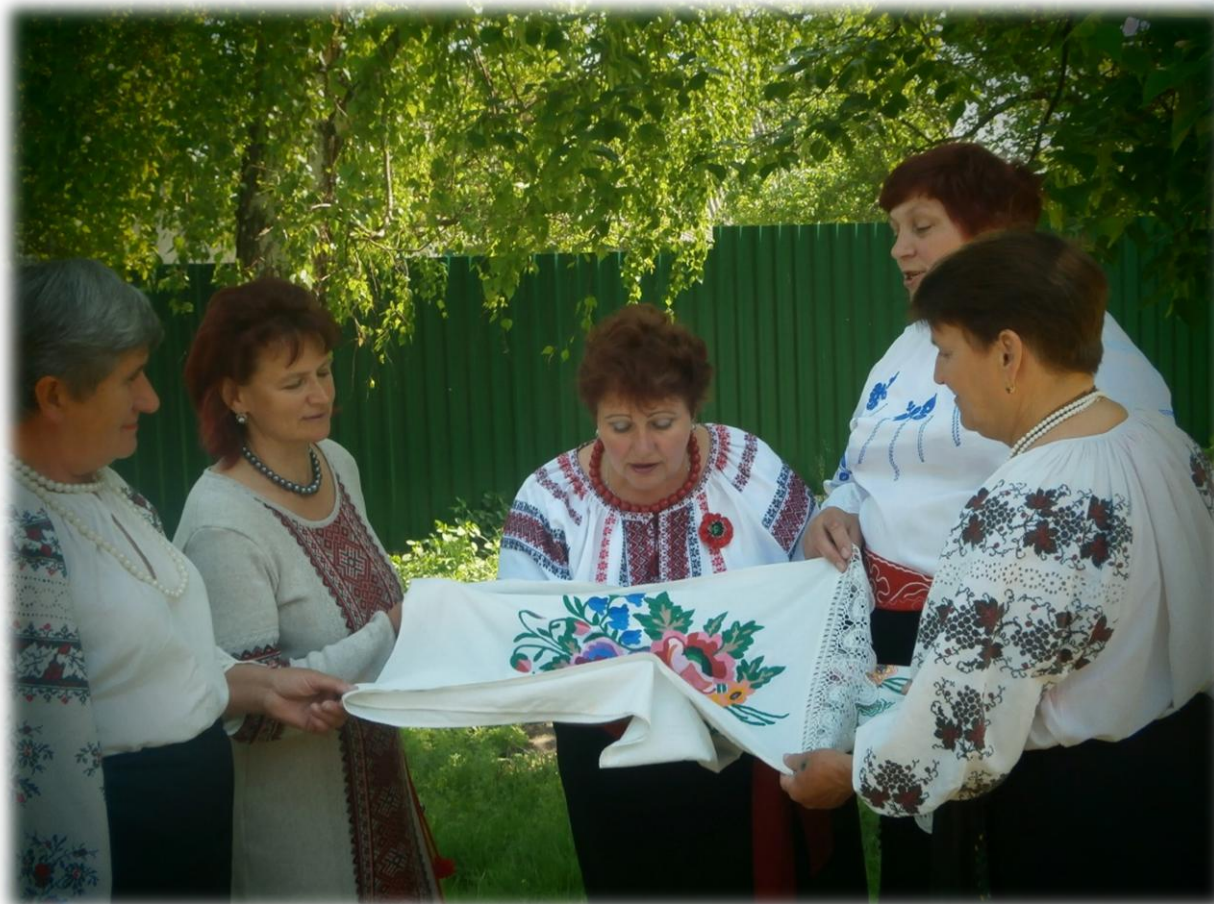

Вишивала мама синіми нитками –
зацвіли волошки буйно між житами.
Узяла матуся червоненьку нитку –
запалали маки у пшениці влітку.
Оберіг-сорочку вишила для сина.
Візерунком стали квіти України:
маки та волошки, мальви біля хати.
Долю для дитини вишивала мати.

Шила-вишивали хрестики зелені –
зашуміло листя на вербі й калині.
Золотилось сонце у розлогій кроні.
Вишивала долю, наче по долоні.
Оберіг-сорочку вишила для сина.
Візерунком стали символи України:
і верба, й калина, сонях біля хати.
Щастя для дитини вишивала мати.
Білими по білім вишивала ненька,
до ниток вплітала всю любов серденька.
Дрібно гаптувала росяні мережки,
щоб не заростали у дитинство стежки.
Оберіг-сорочку вишила для сина.
Візерунком стала рідна Україна.
Мамину турботу збереже сорочка,
захистять від лиха хрестиків рядочки.

Л. Вознюк

Вишиванка - символ Батьківщини,
Дзеркало народної душі,
В колисанці купані хвилини,
Світло і тривоги у вірші.

Вишиванка – дитинча кирпате,
Що квітки звиває в перепліт,
Материнські ласки, усміх тата,
Прадідів пророчий заповіт.

Вишиванка – писанка чудова,
Звізда ясна, співи та вертеп,
Вишита сльозою рідна мова,
Думами дорога через степ.

Вишиванка – біль на п`ядесталі,
Слава, воля, єдність, віра – ми.
Журавлем курличе, кличе далі,
Стелить вирій взорами-крильми.

Біля річки дитинча кирпате
Кинуло віночок в часу тлінь –
В плетиві надії, мрії, злата,
Загойдалась пісня покоління.

Колисанки не забудь дитино,
В серці вишиванку залиши...
Не зліпити болем Батьківщину,
Як розбите дзеркало душі.

Юрій Лазірко

Не мода це й не дивна забаганка...
Нелегко нашим недругам збагнуть,
Чим є для укранця "вишиванка"?
І що у ній за таємнича суть?

Нитки, неначе мрії кольорові,
Вплелися в долі біле полотно...
Вона – це символ віри і любові,
Що нам Господь вручив колись давно...

Вона пропахла вітром і грозою,
Вогнем і житнім хлібом на столі,
Солоним потом, згіркою сльозою,
І кров"ю українців на землі.

У цій сорочці – чистота крилата
І вічна мудрість пройдених доріг,
Вона міцніша за сталеві лати,
А в ній – наш нездоланий оберіг!

Анатолій Матвійчук

Вишиванку вишивала
Навесні твою,
В нитку мрію укладала
І любов свою.

Ніжну мрію, що шепоче
Дивну казку в сні,
Що цілує твої очі
І співа пісні.

Все найкраще в ній збрала
Із долин, із гір
І мережку повкладала
У хрещатий взір.

Хай на серце тобі ляже,
Наче цвіт в маю,
І душі твоїй розкаже
Про любов мою.

Є. Лещук

Кольори добиралися в ній залюбки
В довгі ночі зимові безсонні.
На тканині плелись сумно-чорні листки
Та усміхнені ружі червоні.

- Дивний той неборак! Білі нитки десь взяв!
Поколов, мабуть, пальці й долоні!
Нащо братись було! Чи ж коли вишивав
Вишиванки він чорно-червоні?!

Людський осуд поета ніяк не лякав,
Відкидав усі доводи звичні,
Бо надумав знайти і таки відшукав
Своїм ниткам він фарби магічні.

Кілька білих, як сніг, через душу пройшли,
Враз від смутку й печалі темніли
І згорьовано так на папері лягли,
Що аж злі вороги поніміли.

Інші з серденька самого ніжну любов
Кольорами для себе обрали,
Мали присмак п'янкий, нуртували, мов кров,
Ясним сонцем у слові палали.

Тетяна Чорновіл

Одягнімо, друже, вишиванки –
Наш чарівний український стрій.
Не для когось, не для забаганки,
А для себе, вірний друже мій.

Одягнімо вишиванки, друже,
Як одвічний предків талісман.
Хай не буде серед нас байдужих
І один в нас буде отаман.

Одягнімо в свята і неділі,
В будень, за потреби, одягнім
І відчуєм – вороги безсилі
Зруйнувати український дім.

Одягнімо вишиванки, друже,
Хай побачить українців світ –
Молодих, відважних, дужих,
У єднанні на сто тисяч літ.

Василь Дерій

А над світом цвіте вишиванка...